

високомѣрното спокойствие и увѣряватъ, че иматъ единъ непробиваемъ щитъ срѣщу бѣснитѣ удари на враговетѣ си: щитътъ на прѣзрѣнието къмъ тѣхъ ! Тоя щитъ колкото и якъ да е, не може да запази егоизма имъ съвсѣмъ: сѣ една мъничка болестка ще испита той отъ тие бодвания, одрасквания, охапвания на злобата и ненавистта. Моментални и слаби сж тия ощущения, но достатъчни да извикатъ една болѣзнена бръчка по челото ти, да отнематъ единъ драмъ отъ охотата ти. — Каква полза тогава? . . . Мене ме и фалятъ въ други списания, но този разбойникъ Толовъ никога не показва видъ, че е срѣщаль такова нѣщо, или се пъкъ не сѣща. Сичкото му услужливо внимание състои въ това: да ме запознае съ укоритѣ. И азъ знамъ защо прѣдпочита да ми съобщава послѣднитѣ прѣдъ първитѣ: пофалитѣ не даватъ поводъ за никакво злословие, което така сладко пада на душата на повечето хора, а докаченията сж съвсѣмъ друго нѣщо, по-интересно. Първо, тѣ даватъ единъ приятенъ случай на приятеля ми да види въ каква форма ще се изрази моятъ ядъ противъ хулителитѣ; а нему — да ги поизругае както той знае, — не по лична вражда, а просто отъ потребност да кажемъ зло за нѣкого... И винаги съ съчувственъ, съболѣзнувателенъ видъ ! Азъ се отърсвамъ съ пословици повече : или отговоръ небрѣжно, че „Кучетата лаятъ, керванътъ си върви“, или пъкъ : „Защо съмъ вълкъ кога ме не лажатъ кучетата;“, или пъкъ съ друга такава философия кучешка... Но главното е, че азъ винаги се раздѣлямъ съ Толова въ раздражено състояние.

Ето и сега неприятното, което ще ми съобщи е печатано прѣди *два недѣли* въ списание „Нова Зорница“, но той сега ме срѣща, и гледай съ каква ревностъ бърза да ми подложи услугитѣ си !